

La recerca del dolor

NOVEL·LA LLUÍS LLORT

Quan, per motius professionals, passen per les teves mans moltes novel·les, la saturació i el bagatge acumulat creen una mena de crosta, de distància analítica –fins i tot quan la lectura és per lleure– que et converteix en un llepafils literari. Per això agraeixes, i en el cas de Lèmmings amb entusiasme, novel·les que et sorprenen, que t'ho fan passar bé, sense defectes ni entrebancs que t'embrutin la lectura. D'acord, algunes brosses sí que hi ha, una col·lecció una mica excessiva d'errors variats que no són responsabilitat de l'autor i que una segona revisió de galerades hauria estalviat. Queda dit.

Jordi Dausà i Mascort (Cassà de la Selva, 1977) és mestre, boxejador inconstant i, abans de Lèmmings, havia publicat tres títols que no he llegit: Manual de supervivència, El gat de Schrödinger i Nits de matapobres. Si són com l'actual, he badat.

Un noi d'uns trenta anys recupera la consciència en una nau industrial dels afores d'una ciutat com ara Girona. L'acompanyen un gitano gras i un homenot amb calça curta i guants de boxa. Morts. Ell no recorda res i, des de la introspecció, dedicarà els tres dies que narra la novel·la a recuperar retalls del passat.

Dausà utilitza la segona persona de manera impecable, en present o, quan descriu èpoques pretèrites, en passat. No és gaire habitual, si bé ja ha seduït autors com Sebastià Bennasar. El ritme és sostingut. Els diàlegs i les descripcions, acurades. Els registre, ric. La relació temàtica funciona i evita que la trama sigui previsible. I destaquen, especialment, les imatges, més imaginatives i elaborades del que acostumem a poder llegir: “Notes les vibracions de l'electricitat en els cables de la torre d'alta tensió i fins i tot sembla que el terra ronqui, com si tots fóssiu dalt del llom d'un gat infinit.” I no un parell o tres, n'hi ha força, sense abusar-ne, com de la resta d'elements, perquè tot és mesurat.

El protagonista té una malaltia, analgèsia congènita, i per això no nota cap mena de dolor físic i, de fet, tampoc gaires de morals. Aquest és el seu repte vital, trobar la font del dolor per sentir-se humà. Per poder estimar.

Fill d'un barri marginal i de pares conflictius, la disciplina, el suposat bon camí, l'hi marca un professor de karate. Per guanyar diners i pagar-se el pis compartit i la carrera d'infermeria, fa de guarda de seguretat en discoteques i prostíbuls, abans de ser conductor d'ambulàncies. Fins que, aprofitant la recerca del dolor i obeint el nihilisme que l'emboira, entra en el món dels combats clandestins d'arts marcial mixtes. Aquest és un dels mons que ens mostra Dausà, el dels lluitadors i les seves variables. I el de la filosofia que alguns adopten. I també el dels tatuatges. I el d'una determinada classe social que viu al marge, en barraques camuflades entre l'herbam de polígons industrials. I algunes drogues. I també sexe. Tot, des de l'enriquidora distància crítica d'un personatge sense nom, solitari i reflexiu, amb elements que el singularitzen entre els tòpics del gènere.

Lèmmings

Jordi Dausà

Editorial: Llibres del Delicte Barcelona, 2018 Pàgines: 222 Preu: 16,50 euros

Publicat a: El Punt, 15 d'abril de 2018

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1366172-la-recerca-del-dolor.html>